

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

5 Ad dimissa redire ne quis Papæ sine scriptis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

pontificem ab aliis accusatum priusquam sub luce obiecta confiterentur, exigat non relinquat.

¶ Canonum. Sic emendatum est ex vetustis codicibus, Enochus ipse, & Iovinianus prius legentibus, Decreti. Ceterum autem Enochus voluit canones, qui ante Symmachum de hac re editi erant. Qui vero in glossa citantur, sunt ex epistola Pontificum Symmacho pæsentibus. In Cartaginensi quidem concilio inserto in codice canonum est undecimus canon, qui citatur infra, n. 9. 3. e. si quis Presbyter, & decimus numeratus, sup. 4. 9. 5. e. quisquis Episcoporum, & viginti quatuor citatus ibidem, c. placuit ad quas, & præcipue ad primam videtur spectasse Ennodius.

QVÆSTIO V.

Sine literis Apostolicis a Episcopo accusatus, & a sancta sede vocatus, ad suam non revertatur ecclesiam.

C. I. ¶ A sede Apostolica vocatus Episcopus ad dominum non revertatur, nisi purgatus, & Apostolicis literis instruitus.

Unde Sixtus Papa 1. antep. 2. c. 3.

Quilibet fratrum pulsatus, atque ab hac sancta sede vocatus, cum se nobis representaverit, ad ecclesiam tamen non prius revertatur, quam literis Apostolicis, vel formatis pleniter instructus, atque purgatus sit, si fuerit unde: ut postquam domum reveritus fuerit, cognoscant vicini sui, qualiter suam aliorumque causam hic finierit: quatenus eam absque ambiguitate ulla nuntiare, & prædicare omnibus possit. Ab hac enim sancta sede a sanctis Apostolis tueri, defendi, & liberari Episcopi iussi sunt: ut sicut eorum dispositione, ordinante Domino, primitus sunt constituti, sic huius sanctæ sedis (cujus dispositioni eorum causas, & judicia servaverunt) protectione, futuris temporibus sint ab omnibus pervertitibus semper liberi. Unde culpantur ii, qui aliter circa fratres egerint, quam huius sedis rectoribus placere cognoverint.

CAUSA IX.

Sententia excommunicationis notatus quidam Archiepiscopus, aliquos clericos alterius metropolitani ordinavit: quendam capellanum sui suffraganei, illo inconsulto, deponit, atque alium in loco suo ordinavit.

- 1. Hic primus queritur, an ordinatio, quæ ab excommunicato facta est, aliquo modo possit rati haberi.
- 2. Secundus, an liceat Episcopo, Archiepiscopo, Primati, vel Patri archiepiscopali alteri sine propriis literis ordinare.
- 3. Tertius, an Archiepiscopus clericos suffraganei sui, illo inconsulto, damnare valeat, vel damnatus absolvere.

QVÆSTIO I.

Quæ ordinatio, quæ ab excommunicato celebratur, nullas omnino virtutes atque etiam consecratio appellanda sit, testatur Gregorius lib. 3. epist. 18. dicens:

C. I. ¶ Non potest appellari consecratio, quæ fit ab excommunicato.

Non consecratorum dicere nullo modo possumus, quæ ab excommunicatis hominibus est celebrata.

C. II. PALEA.

Excommunicati illicitè manus imponunt: quia potestatem ordinandi non habent. Vbi autem illicita est manus impositio, vulnus infligitur. Unde reiterari necesse est, quod minime probatur esse collatum.

¶ Hæc sequenti Palea absque a plerisque vetusta exempla.

a. Al. Apostolica. b. Ans. l. 2. c. 8. c. Poly. lib. 2. tit. 37. l. 20. p. 4. c. 74. & p. 6. 134.

ribus: habentur tamen in uno valde emendato, in quo pauca haberi solent. Prior autem hæc videtur esse summa quadam sequenti.

C. III. PALEA.

[Unde Damasus Papa epist. 4. ait.]

Per a illicitam manus impositionem vulneratum caput illi, qui videbantur aliquid accepisse, habebant: & ubi vulnus infixum est, necesse est medicinam adhibere, qua infixa sanetur macula, id est, reiterari necesse est, quod legitime actum, aut collatum minime probatur, si perfectum esse debet. Nam quomodo honorem possit retinere; qui ab illo accepit, qui potestatem dare legitime non habuit, invenire non possum.

Sed excommunicati hic intelligendi sunt, qui in ipsa sua ordinatione panam excommunicationis contraxerunt, qui nunquam in numero catholicorum fuerunt. Ceterum, qui inter catholicos prius deputati sunt, si postea excommunicationis sententia notati fuerint, ordinatione tamen eorum ab ecclesia misericorditer tolerantur.

C. IV. ¶ Ordinationes ab excommunicato, non simoniace factæ, ex misericordia tolerantur.

Unde Urbanus Papa secundus scribit, dicens.

Ab excommunicatis, quondam tamen Catholicis Episcopis ordinatos, si quidem non simoniace ordines ipsos acceperunt, & si ipsos Episcopos simoniacos non fuisse confiterentur, ad hæc, si eorum religiosior vita, & doctrina prærogativa visa fuerit promereri, penitentia iudicata, quam congruam duxeris, in ipsis, quos acceperunt, ordinibus permanere permittas. Ad superiores autem conscendere non concedimus, nisi necessitas, vel utilitas maxima flagitaverit, & ipsorum sancta conventio promeruerit.

Sed & illud Gregorius d. de nominatum excommunicatis intelligitur: quorum ordinatione sunt irritæ, si eorum damnatio non erat ordinanda incognita.

C. V. ¶ Qui nominatum excommunicati sunt, & qui aliorum sedes invadunt, alios ordinare non possunt.

Unde idem Urbanus ait in synodo Placentina, cap. 9. & sequentibus.

Ordinationes, quæ ab hæreticis nominatum, excommunicatis factæ sunt, & ab eis, qui catholicorum adhuc viventium Episcoporum sedes invaserunt, irritas esse iudicamus: nisi probare valuerint, se cum ordinarentur, eos necesse damnatos. Qui vero ab Episcopis quondam catholicè ordinatis, sed in schismate à Romana ecclesia separatis consecrati sunt, eos nimirum, cum ad ecclesiam unitatem redierint, servatis propriis ordinibus, misericorditer suscipi iubemus: si tamen vita, & scientia eos commendat. An modo vero, quicumque à prædictis schismaticis, sanctæque Romanæ ecclesiæ adversariis se ordinari permiserit, nullatenus hæc venia dignus habeatur. Quamvis hæc autem misericordie intuitu, magnaque necessitate cogente, hæc in factis ordinibus dispensationem constituerimus: nullum tamen præiudicium sacris canonibus fieri volumus: sed obtineant proprium robur, & cessante necessitate, illud quoque cesset, quod pro necessitate factum est. Vbi enim multorum strages faceret, ibi subtrahendum est aliquid severitati, ut non addatur amplius charitati.

¶ Ut addatur, &c. Hæc sunt addita ex concilio ipso, Eloquentius quodam, nisi à catholicis facta fuerit, irrita esse probatur.

a. Sup. l. 7. 7. per illicitam. b. sup. ead. nos consecrationem. c. Ans. l. 12. c. 74. l. 20. p. 6. c. 206. d. sup. ead. nos consecrationem. e. Poly. l. 7. tit. 37. c. 74. & l. 2. tit. 37. c. 9. & 10. f. Cl. 11. g. Cl. 12. h. Cl. 15.